

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania U. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie

o podleganie ubezpieczeniom społecznym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12 grudnia 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie.

z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt III AUa 148/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującej się kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym z odsetkami, o których mowa w art. 98 par. 1<sup>1</sup> k.p.c.**

## UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie (organ rentowy) decyzją z 13 marca 2020 r. stwierdził, że U. A. (odwołująca się) - jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą - nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu w okresach: od 1 września 2016 r. do 6 października 2016 r. oraz od 6 października 2017 r. do 9 kwietnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z 25 listopada 2021 r., IV U 810/20 zmienił decyzję organu rentowego, stwierdzając, że odwołująca się podlega wymienionym wyżej

ubezpieczeniom w okresach: od 1 września 2016 r. do 6 października 2016 r. oraz od 6 października 2017 r. do 9 kwietnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z 20 października 2022 r., III AUa 148/22 oddalił apelację organu rentowego.

Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego odnoszące się zarówno do przebiegu ubezpieczenia odwołującej się jak i podejmowanych przez nią czynności w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, które potwierdzały, że odwołująca się prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą w sposób faktyczny, ciągły i zorganizowany oraz nakierunkowany na osiągnięcie zysku. Sąd Okręgowy ocenił jako racjonalne podjęcie się przez odwołującą się prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej z dniem 1 lipca 2016 r., skoro wiedziała, że łącząca ją ze szkołą umowa o pracę ma być rozwiązana z upływem terminu, na jaki została zawarta tj. z dniem 31 sierpnia 2016 r., a ona sama - mając odpowiednio wysokie kwalifikacje zawodowe nabyte jeszcze przed podjęciem tego zatrudnienia jak też w czasie jego trwania - współpracowała z R. Sp. z o.o. w T. przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych w zakresie terapii neurologopedycznej pacjentów. Mogła więc liczyć na kontynuowanie tej współpracy w ramach działalności gospodarczej. W dniu 1 lipca 2016 r. podpisała ze Spółką R. kolejną umowę na czas nieokreślony. W ocenie Sądu Apelacyjnego, fakt, że odwołująca się była wówczas w 6 miesiącu ciąży nie stał na przeszkodzie w faktycznym realizowaniu przez nią tych usług i to praktycznie blisko do dnia porodu (który miał miejsce w dniu 7 października 2016 r.), przy osiągnięciu za ten czas przychodu, adekwatnego do okresu prowadzenia działalności, w wysokości 2.600 zł. W tym czasie odwołująca się świadczyła także indywidualną terapię w miejscu zamieszkania pacjentów, co potwierdzone zostało pisemnymi oświadczeniami opiekunów prawnych tych osób, a w dniu 2 października 2017 r. zawarła kolejną umowę na udzielanie świadczeń zdrowotnych z SP ZOZ [...] w R., co świadczyło o właściwym zorganizowaniu tej działalności również w odległej perspektywie czasowej jako że kolejne umowy z tym podmiotem leczniczym obejmowały okres aż do dnia 31 grudnia 2019 r. Sąd drugiej instancji podkreślił, że nie było niczym nagannym i sprzecznym z prawem dążenie tym sposobem przez odwołującą się do zapewnienia sobie ochrony ubezpieczeniowej

(wyroki Sądu Najwyższego: z 6 lutego 2006 r., III UK 156/05, LEX nr 272549; z 2 sierpnia 2006 r., I UK 61/06, LEX nr 1001285; z 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13, LEX nr 1444493).

Na podstawie poczynionych ustaleń Sąd Apelacyjny stwierdził, że odwołująca się ponosiła koszty prowadzonej działalności gospodarczej, dokonując licznych zakupów literatury fachowej, ćwiczeń i zabawek edukacyjnych, a dążąc do podnoszenia swoich kwalifikacji zawodowych brała też udział w wielu odpłatnych szkoleniach w tym także m.in. w marcu 2017 r., a więc w czasie kiedy przebywała na zasiłku macierzyńskim (od 7 października 2016 r. do 6 października 2017 r.). W 2017 r. odwołująca się uzyskała przychód z działalności gospodarczej na poziomie 3.950 zł (tj. za okres około 1,5 miesiąca - jako, że 6 października 2017 r. zakończył się okres pobierania zasiłku macierzyńskiego, a już od 21 listopada 2017 r. uzyskała zwolnienie w związku z koniecznością sprawowania opieki nad dzieckiem do 23 listopada 2017 r. po czym w okresie od 19 grudnia 2017 r. do 28 grudnia 2017 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z chorobą), w 2018 r. był to już przychód w wysokości 10.460 zł (a w tym roku również przypadły długotrwałe okresy niewykonywania działalności związane z koniecznością zapewnienia dziecku opieki czy z niezdolnością do pracy z powodu choroby) zaś w 2019 r. dochód z działalności gospodarczej wyniósł 40.822,60 zł (do dnia 9 kwietnia 2019 r. przebywała ona na zasiłku chorobowym po czym z dniem 10 kwietnia 2019 r. rozpoczęła pobieranie drugiego zasiłku macierzyńskiego).

W ocenie Sądu Apelacyjnego odwołującą się uzyskiwała przychód z działalności gospodarczej w spornych okresach, a jego wysokość była adekwatna do rzeczywistego czasowego wymiaru tej aktywności zawodowej, wykazując wyraźną tendencję wzrostową. Przesłanka zarobkowego charakteru działalności została więc spełniona (wyrok Sądu Najwyższego z 15 marca 2018 r., III UK 47/17, LEX nr 2497578). Sąd Apelacyjny stwierdził, że zwolnienia lekarskie odwołującej się nie zostały podważone przez organ rentowy, stąd za niezasadne uznał stanowisko organu, że prowadzona przez odwołującą się działalność gospodarcza nie miała charakteru ciągłego. W wyroku Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., I UK 332/18 (LEX nr 31766) wyjaśniono, że przerwa w prowadzeniu działalności pozarolniczej spowodowana stanem zdrowia (potwierdzonym zwolnieniem

lekarskim oraz pobieraniem zasiłków chorobowych) nie może być traktowana jako czasowe zaprzestanie wykonywania działalności.

Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny, Sąd Apelacyjny uznał, że w spornych okresach odwołująca się nie utraciła statusu przedsiębiorcy, a tym samym zachowała ważny tytuł ubezpieczeń, o którym stanowi art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Począwszy od dnia zarejestrowania działalności tj. od 1 września 2016 r. aż do chwili obecnej odwołująca się posiada aktywny wpis do ewidencji działalności gospodarczej i funkcjonuje w obrocie prawnym jako przedsiębiorca, a choć wpis do ewidencji działalności gospodarczej ma charakter jedynie deklaratoryjny i sam w sobie nie rodzi omawianego tytułu ubezpieczeń, to jednak stanowi domniemanie prowadzenia działalności, które co prawda może zostać obalone, jednak w tej sytuacji ciężar udowodnienia powyższego, w sprawach tej kategorii, spoczywa na organie rentowym, a tego rodzaju przeciwdowodów zabrakło w przedmiotowej sprawie.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że w spornych okresach odwołująca się jako podmiot gospodarczy wykonywała usługi na rzecz R. Sp. z o.o. w Tajęcinie jak też prowadziła terapię logopedyczną indywidualnie w domu pacjentów. Treść tych umów wskazuje, że odwołująca się nie występowała w nich jak osoba fizyczna, ale jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą [...] Gabinet [...] – U. A. z siedzibą w R., a kolejne postanowienia tych umów przewidywały, że odwołująca się ma sprawować kontrolę merytoryczną oraz nadzorować pracę personelu medycznego współpracującego w udzielaniu świadczeń będących przedmiotem umowy, a także kontrolować wykonywanie wydawanych przez siebie zleceń. Sąd Apelacyjny wykluczył, jakoby zamawiający w pełni wyręczał odwołującą się w organizowaniu jej działalności, z drugiej zaś, że także wyłącznie na nim spoczywało ryzyko świadczonych przez nią w ramach tej działalności usług. Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko odwołującej się, że na potrzeby przepisów podatkowych przychody z działalności wykonywanej osobiście w ramach umowy zlecenia mogą być zakwalifikowane do źródła „działalność gospodarcza”, jeżeli uzyskiwane są w ramach działalności gospodarczej (por. uchwała całej Izby Finansowej NSA z 21 października 2013 r., II EPS 1/13, ONSAiWSA 2014/1/1).

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożył organ rentowy zaskarżając wyrok ten w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego (w tym kosztów zastępstwa procesowego) według norm przepisanych. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej został uzasadniony przesłanką oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Organ rentowy podniósł, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej polega na wadliwym uznaniu przez Sąd Apelacyjny tytułu odwołującej się do ubezpieczeń społecznych z działalności gospodarczej spornych okresach i stanowisku Sądu Apelacyjnego, że:

(1) dla przyjęcia działalności gospodarczej wystarczające jest podejmowanie przez odwołującą się działań nakierowanych na zysk, a nie faktyczne jego osiągnięcie, mimo że racjonalna ocena czynności, niska intensywność działań oraz krótki okres aktywności przed przejściem na świadczenia chorobowe i macierzyńskie w sposób jasny naprowadzają, że rzeczywistym celem odwołującej się nie był zysk lecz uzyskanie tytułu do ubezpieczeń społecznych, z którego można było pozyskiwać w bliskiej przyszłości wysokie świadczenia z funduszu chorobowego;

(2) organ rentowy nie jest uprawniony do kwestionowania wysokości zadeklarowanej przez odwołującą się podstawy wymiaru składek, skoro mieściła się w ustawowych granicach, mimo tego, że orzecznictwo Sądu Najwyższego (w licznych orzeczeniach) wprost przyznaje organowi rentowemu uprawnienie do szerokiej kontroli podstawy do ubezpieczeń społecznych i podstawy wymiary składek, a to:

- po pierwsze, wprost pozwala organowi rentowemu (i sądowi powszechnemu) na zakwestionowanie realności działalności gospodarczej, gdy jest dopiero rozpoczynana i głównym wydatkiem jest od razu składka z wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, nieadekwatnie wysoka i nie znajdująca pokrycia w przychodach, zaś wnioskodawca nie wypracowuje dochodu na utrzymanie się przedsiębiorcy i koszt ubezpieczenia (nie wspominając o innych kosztach i środkach na rozwój), pozostaje w ciąży a przy tym w krótkim czasie staje się niezdolny do pracy i rozpoczyna pobieranie wysokich świadczeń z

funduszu ubezpieczeń społecznych (świadczenie chorobowe, po czym macierzyńskie),

- po drugie, przyznaje organowi rentowemu prawo kontroli (a następnie sądowi) samego tytułu do ubezpieczeń społecznych i stąd pozwala na zakwestionowanie zarówno zasady, jak i wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, w szczególności gdy w sytuacji początkowego zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego ma miejsce dysproporcja wynikająca z niskiego przychodu i zgłoszenia zawyżonej podstawy składek, jak również, gdy możliwe do osiągnięcia dochody z danej działalności są znikome w relacji do ponoszonych kosztów (w tym składek na ubezpieczenia społeczne), wykazują nieracjonalność ich ponoszenia, instrumentalne wykorzystanie instytucji ubezpieczenia społecznego w celu zdobycia świadczenia z ubezpieczenia społecznego, niezgodnego z funkcją ubezpieczeń społecznych - prowadzą do wniosku, że celem tak formalnie podjętej działalności gospodarczej nie był zarobek, lecz uzyskanie ubezpieczenia społecznego i pobieranie bardzo wysokich świadczeń z funduszu chorobowego.

Skarżący podniósł ponadto, że w okolicznościach sprawy przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej odnoszą się do (mają przemawiać na rzecz) zasadności wstrzymania wypłaty przez organ rentowy od dnia 10 kwietnia 2019 r. do 3 maja 2020 r. świadczeń na rzecz odwołującej się w kwocie 90.975,30 zł i wstrzymania dalszych świadczeń zważywszy na to, że tylko w okresie od 1 października 2016 r. do 9 kwietnia 2019 r. wypłacono odwołującej się świadczenia z FUS w wysokości 165.680,62 zł.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawach:

1) naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 382 k.p.c. w związku z art. 327 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. polegające na bezpodstawnym pominięciu faktów wskazujących na pozorność działań podejmowanych przez Wnioskodawczynię oraz pominięciu dowodów wskazujących na brak jakiejkolwiek rentowności w działaniu i w konsekwencji przyjęciu, iż Wnioskodawczyni rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej, które to uchybienie miało nie tylko istotny, ale przesądzający wpływ

na wynik sprawy, ponieważ skutkowało bezpodstawnym przyjęciem o podleganiu ubezpieczeniom społecznym.

2) naruszenia prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, a następnie art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców przez błędną wykładnię odnośnych przepisów polegającą na przyjęciu, iż Wnioskodawczyni podjęła działalność gospodarczą, pomimo tego, że działania nie były nakierowane na chęć osiągnięcia zysku a zatem, nie miały zarobkowego charakteru;

- art. 6 ust. 1 pkt 5, 12 ust. 1, 11 ust. 2 i 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędne przyjęcie, że ubezpieczona od 1 września 2016 r. do 6 października 2016 r. oraz 6 października 2017 r. do 9 kwietnia 2019 r. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą;

- art. 58 § 2 k.c. przez jego niezastosowanie do stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji przyjęcie, że zachowanie polegające na zgłoszeniu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej jedynie po to by osiągnąć nieuzasadnione świadczenia i to w znacznej wysokości, kosztem innych osób ubezpieczonych, nie pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i nie jest nieważne z mocy powołanego przepisu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca się wniosła o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego (w tym kosztów zastępstwa procesowego).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przesłanki przedsądu.

Stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący nie sprecyzował, w obrazie jakiego przepisu upatruje tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani nie uzasadnił słuszności tezy o kwalifikowanym naruszeniu tego przepisu. Argumentów za istnieniem tej przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na etapie badania kryteriów przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponadto, sposób motywowania przez skarżącego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej sprowadza się do polemiki z poczynionymi przez Sądy obu instancji ustaleniami faktycznymi. Tymczasem w myśl art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. oraz art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Nadto pod pretekstem kwalifikowanego naruszenia prawa materialnego nie można zmierzać do podważenia dokonanej w sprawie oceny dowodów.

Na marginesie należy przypomnieć, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlegają między innymi osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Będąc objętymi obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym, osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają na swój wniosek dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu. Podstawą do powstania obowiązku ubezpieczenia społecznego z mocy art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest faktyczne wykonywanie pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 13 pkt 4 tej ustawy), czyli rzeczywiste podjęcie i prowadzenie działalności zarobkowej, wykonywanej w sposób zorganizowany i ciągły, w celu zarobkowym. Cel zarobkowy polega na chęci/zamiarze osiągnięcia przychodu pokrywającego w pełni koszty działalności, w tym koszty ubezpieczenia społecznego (związane z koniecznością opłacenia składek na ubezpieczenie), a ponadto dochodu wystarczającego na utrzymanie i rozwój przedsiębiorcy i jego przedsiębiorstwa; ktoś, kto prowadzi działalność gospodarczą tylko po to, aby uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego, w istocie stwarza pozory tej działalności, bowiem nie zmierza do pozyskania zarobku z działalności, co wypacza sens ustawowy tej instytucji prawa. W kontekście ciągłości wykonywania działalności gospodarczej należy natomiast zwrócić uwagę na jej dwa aspekty: (1) powtarzalność czynności (przejawem działalności gospodarczej nie są zatem działania o charakterze sporadycznym, doraźnym, okazjonalnym lub incydentalnym)

oraz (2) zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej; zamiaru ciągłego prowadzenia działalności gospodarczej nie podważa przewidywanie jej zawieszenia ze względu na ciążę, urodzenie dziecka albo konieczność opieki nad dzieckiem, natomiast braku podstawowej cechy ciągłości działalności gospodarczej można dopatrzeć się w przypadku, gdy od początku wysoce wątpliwe będzie rozpoczęcie i prowadzenie działalności przez dłuższy czas, a tę wątpliwość można wywieść z różnych okoliczności faktycznych. Faktyczne wykonywanie działalności gospodarczej musi być oceniane także w kontekście przesłanki zorganizowanego charakteru działalności gospodarczej, która uwidacznia się np. w działaniach mających na celu: zapewnienie kapitału, lokalu, środków biurowych, maszyn, sprzętu, technologii, zatrudnienie pracowników, przedsięwzięcie działań o charakterze marketingowym (informacja, reklama) oraz zmierzających do uzyskania i utrzymania wymaganych kwalifikacji, zezwoleń, certyfikatów itp. niezbędnych ze względu na rodzaj wykonywanej działalności (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 października 2023 r., I USK 151/23, LEX nr 3614441).

W konsekwencji ocena, czy w okolicznościach konkretnej sprawy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, należy do sfery ustaleń faktycznych, które zawsze muszą obejmować całokształt okoliczności sprawy. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie organ rentowy, powołując się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zmierza do podważenia dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny poszczególnych dowodów i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Jak wskazano powyżej, kontroli kasacyjnej nie podlegają ustalenia faktyczne dokonane przez sąd drugiej instancji i ocena dowodów, w oparciu o które poczyniono te ustalenia, a które doprowadziły Sąd Apelacyjny do stwierdzenia, że odwołująca się w spornym okresie faktycznie wykonywała działalność gospodarczą.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[K.A.S.]

[a!]

